

De 13 van Samhain

Houd bij het lezen het Licht aan

H. Griffioen

De 13 van Samhain

Eerste druk 2025© H. Griffioen

©H. Griffioen 2025

All Rights Reserved

Oorspronkelijke titel: *De 13 van Samhain*

ISBN: 9789465316123

“Monsters are real, and ghosts are real too. They live inside us, and sometimes, they win.”

— Stephen King

Voorwoord

Voorwoord

Samhain.

De nacht waarin de sluiers dun worden en verhalen binnendringen die normaal buiten blijven.

Je hebt dit boek opengeslagen — misschien uit nieuwsgierigheid, misschien omdat je dacht: *het is maar fictie*.

Maar verhalen hebben macht. En dertien... is geen toeval. Je kunt nu nog terug. Je kunt het boek dichtklappen, weglopen, vergeten dat je het ooit in handen had.

Maar dat ga je niet doen, toch? Want ergens in jou fluistert een stem: *Lees verder. Ontdek ze. Eén voor één*.

Ga je gang. Ik heb je gewaarschuwd.

Heidi Griffioen

Samhain opent deuren. Niet alle dingen die eruit komen, willen weer terug.

— H.G.

De Kelderdeur

Samhain. De nacht waarin de sluiers dun worden — en wat buiten hoort te blijven, binnendringt.

De lucht boven het woud was zwaar van de geur van mos, rottende bladeren en iets... ouds, als vergane spreuken of open grafheuvels. Een geur die alleen op deze nacht bestond. Iets wat normaal niet door de wind gedragen werd, maar nu, in deze nacht van Samhain, vrijuit mocht stromen tussen werelden.

In een klein, scheefgezakt huisje, met houten wanden en een schoorsteen die damp uitstootte als een ademende draak, brandden tientallen kaarsen. Hun vlammen dansten, niet vrolijk maar nerveus. Ze wisten wat eraan kwam.

Maeva, een vrouw met ravenzwart haar en een lange rok vol met rafels, zat gebogen over een houten tafel. In haar ogen glansde hetzelfde kaarslicht, maar dan omgekeerd, alsof het naar binnen brandde. Er lagen grimoires opengeslagen, hun vergeelde pagina's vol met spreuken en rituelen. Tussen de boeken lagen bundeltjes gedroogde kruiden — bijvoet, rozemarijn, salie — samengebonden met rode draad. In een glazen potje glommen runenstenen, en naast haar rechterhand lag een vers uitgespreide tarotlegging.

Noet — haar zwarte kat, natuurlijk — lag opgekruld op de vensterbank, precies onder de volle maan die door het raam naar binnen gluurde. Zijn ogen leken gesloten, maar zijn staart tikte langzaam tegen het hout — drie keer, dan weer stil. Hij wist al welke kaarten er op tafel lagen.

“De sluiers worden dun vanavond,” fluisterde Maeva. Haar vinger gleed over de kaarten. De Maan: illusie. De Hogepriesteres: geheimen. De Toren: vernietiging. De nacht had haar keuze al gemaakt.

Buiten, onder de boom bij het hek, zaten zwarte kraaien op de takken, hun kopjes schuin. Ze luisterden ergens naar. En aan de rand van het veld stond de vogelverschrikker. Stijver dan ooit. De wind trok aan de rafels van zijn jute jas, maar hij bewoog niet.

Maeva keek op. Ze voelde het tintelen in haar vingertoppen — de poort ging bijna open. Samhain was meer dan een feest. Het was een doorgang. Een afspraak.

“Het is tijd,” fluisterde ze, terwijl ze een bundel kruiden in de vlam hield. “Kom maar.”

De rook kringelde omhoog als een spiraal.

En iets, net buiten het zicht, bewoog.

De rook van het brandende kruidenbundeltje draaide als een slang door de ruimte. Niet in rechte lijnen, maar in patronen. Oud, levend, bewust. Alsof de rook zelf een taal sprak die alleen ingewijden konden verstaan.

Maeva sloot haar ogen. In haar hand hield ze een runensteen die ze blind getrokken had uit het glazen potje. Het koude oppervlak pulseerde zacht in haar handpalm. Toen ze haar ogen opende en naar de steen keek, fronste ze.

Hagalaz. De storm. Onvermijdelijke verandering. Chaos die zuivert.

Ze liet de steen naast de tarotkaarten op tafel vallen.

“Natuurlijk. Hagalaz. Wat een timing,” mompelde ze, terwijl Noet een langgerekte miauw liet horen vanaf de vensterbank.

Deel 2

Maeva stond op, haar hoge hoed schampte bijna de balken, alsof het plafond zelf haar niet wilde laten gaan. Ze pakte haar mantel van de haak – een dikke, donkerpaarse stof met een zilveren rand – en trok hem om haar schouders.

In de hoek van de kamer, tussen de touwen met gedroogde kruiden en een bundeltje belletjes, bevond zich een kleine houten deur. De keldertrap. Die ging ze vanavond niet af, met zijn ijzeren hengsels zwart uitgeslagen van vocht. Niet met deze rune.

In plaats daarvan liep ze naar buiten.

De kou beet in haar wangen en kroop meteen onder haar huid, als vingers van iets dat haar naam kende, maar ze was gewend aan de lucht van Samhain. Deze nacht rook naar aarde en geheimen. De maan stond hoog, rond als een wachter. Haar licht viel precies op het veld waar de vogelverschrikker stond.

Ze bleef staan.

Hij stond dichterbij. Niet door de wind. Niet door haar ogen die haar bedrogen. Iets anders had hem verplaatst. En nu keek hij recht haar kant op.

Een kraai draaide zijn kopje en staarde naar hem.

Ze ademde langzaam in en blies uit. “Zo spelen we het dus.”

Nu vlogen de kraaien op uit de boom en cirkelden boven haar hoofd, hun roep rauw en schurend. Het was alsof ze iets wilden zeggen. Of waarschuwen.

Misschien zouden haar voorouders antwoorden geven. Het was tenslotte Samhain, de nacht waarop de doden dichterbij kwamen dan ooit.

Ze zette zich schrap en stak haar armen op, het kruidensnoer nog brandend in haar hand. “Geesten van het land, voorouders van bloed en ziel... ik open de drempel. Spreek, als je spreken wilt. Kom, als je komen moet. Tairnan, thrí.”

De vlam doofde plotseling. En het werd stil. Té stil. Zelfs de wind hield zijn adem in. Zelfs het geritsel van de takken leek ingeslikt.

Toen hoorde ze het kraken.

Niet van bladeren.

Niet van haar verbeelding.

Maar van hout dat kraakte als botten die niet meer menselijk waren.

Het geluid hield niet op.

Het kwam van het veld.

Van de vogelverschrikker.

Maeva kniep haar ogen tot spleetjes en zette een paar stappen dichterbij. De lucht voelde dik en geladen, alsof de nacht zelf elektriciteit in haar longen duwde. De maan glansde op het jute hoofd – of wat daar ooit voor door moest gaan.

En toen... bewoog hij.

Niet schokkerig, zoals een pop in de wind.

Maar traag. Bewust.

Zijn arm kwam los van het houten kruis. Zijn hoofd kantelde. En heel even – heel even – keek hij haar aan. Die blik wrong zich in haar geheugen, alsof hij niet háár zag, maar wie ze ooit was.

Maeva's adem stokte. Er was niets menselijks in die blik, maar toch... het prikte, als een herinnering die haar nekspieren deed aanspannen.

Hij *herkende* haar.

Noet sprong van de vensterbank en posteerde zich tussen haar benen, zijn vacht recht overeind. De kraaien vielen uiteen in een warrelende zwerm, krassend als dolgedraaide boodschappers van de onderwereld.

Ze wilde zich omdraaien. Rennen. Maar haar voeten bleven staan. De aarde onder haar zolen had besloten dat ze moest blijven.

Toen klonk een stem.

Niet van buiten.

Van *binnenin* haar hoofd.

Deel 3

“Je hebt de poort geopend, heks. Maar weet je nog wie je was, de laatste keer dat ik door mocht komen? Je naam was anders. Maar je ogen... die herken ik.”

Maeva verstijfde. De lucht om haar heen sidderde. Dit was geen stem van haar voorouders. Dit was nooit de bedoeling geweest.

Runenstenen in haar mantelzak begonnen te trillen. Haar tarotkaarten, nog binnen op tafel, sloegen zichzelf om. Pagina's van haar grimoires fladderden, toen een onzichtbare wind zich een weg zocht naar vergeten spreuken. Het klonk alsof dode stemmen hun adem terugvonden. Een rilling trok langs haar ruggengraat, en in haar nek voelde ze het koude spoor van iets dat haar adem streekte zonder huid of vorm.

Maeva hapte naar adem. “Nee...” fluisterde ze, haar keel droog, “nee, dat... dat kan niet.”

De stem gromde zacht.

“Je hebt me toen teruggebonden. Maar deze keer... ben jij degene die gebonden was. Tot vannacht.”

Met een siddering schoten herinneringen als bliksemflitsen door haar heen: een ander leven, een andere naam. Een ritueel bij deze maanstand. Een fout. Een offer. Een belofte.

Toen kwam de vogelverschrikker los van zijn kruis.

Niet rennend, niet vliegend, maar glijdend. Zijn voeten raakten de grond niet, de aarde leek hem zelf vooruit te duwen. Stap voor stap, richting haar.

Maeva sloeg haar handen om haar staf – een oude tak van zwarte els, met een amethyst aan de top – en fluisterde een oude bezwering. De rook uit haar kruidenbundel had een cirkel getrokken op het gras. Een beschermcirkel.

De vogelverschrikker stopte net buiten die lijn. Zijn hoofd kantelde. Hij wachtte.

“Je weet wat je moet doen. Of durf je het niet... dit keer?”

Ze slikte. Haar hand ging naar haar runenstenen. Eén gleed vanzelf in haar hand.

Isa.

De stilte. De bevroering. De confrontatie met wat is. Geen uitweg. Alleen het oog van de storm.

“Ik weet wat ik moet doen,” fluisterde Maeva, terwijl ze de steen omhoog hield.

Ze slikte. Ze hoorde haar eigen stem fluisteren, zonder dat ze het wilde: “Ik moet naar de kelder.”

De houten deur kraakte open, niet door haar hand, maar door iets dat al beneden op haar wachtte.

Deel 4

Haar keel brandde van protest, maar haar voeten wisten al waarheen. Dit wezen had gelijk: ze had hem zelf vastgezet. En diep vanbinnen had ze altijd geweten dat de kelder haar ooit zou terugroepen. Als ze nu niet ging, zou hij haar buiten verzwelgen. Als ze de spiegel kon verzegelen, kon ze dit stoppen.

Dat moest. Voor altijd.

Maeva’s hand beefde om het ijzeren handvat van haar staf terwijl ze de eerste treden afdaalde. De lucht werd direct kouder. Dikker. Elk kaarsje op de trap flakkerde onrustig toen ze langs kwam. De vlammen leken haar te waarschuwen: *niet verder, draai je om...* De kou kroop onder haar mantel en bleef daar hangen, als een adem die niet de hare was.

Maar Maeva liep verder.

Beneden in de kelder hing de geur van natte aarde, bijvoet, en iets... ouder. Ouder dan haar herinneringen. Ouder dan haar huid, haar naam, haar leven. Een geur die klopte aan vergeten deuren in haar geest, en elke ademhaling leek iets ouds in haar wakker te maken wat ze liever niet kende. Dit was niet de stem van haar voorouders. Dit was wat zijzelf had losgemaakt.

De ruimte was rond, met in het midden een stenen cirkel, ingebed in het vloerwerk. In die cirkel: een spiegel. Maar geen gewone.

Een spiegel van obsidiaan.

Zwart als de nacht. Diep als vergeten. En verzegeld met zilveren tekens.

Het leek of het zwart haar blik opslokte. Ze zag haar gezicht, maar niet haar ogen — alsof het glas alleen zag wat ze zelf niet durfde. Daar had ze hem de laatste keer opgesloten.

Maar ook een deel van zichzelf. En misschien was dat het gevaarlijkste.

Ze proefde metaal op haar tong. De smaak van oude eden. De herinnering kwam niet als beeld, maar als gewicht dat haar naar beneden trok. Ze hurkte voor de spiegel, legde haar hand op het koele oppervlak en begon zacht te

zingen. Niet met woorden. Met klanken. Oeroud, uit haar botten omhoog gekomen. Het waren geen tonen die ze koos; ze wrongen zich uit haar keel alsof ze van haar werden afgepakt. De zilveren tekens lichtten op. De trilling joeg door haar ribbenkast, niet uit haar mond, maar uit het merg van iets wat altijd in haar had gelegen.

Boven hoorde ze het trillen van de tarotkaarten. Een kaart viel van de tafel.

De Dood.

Niet getrokken, niet gevallen. Geplaatst.

Ze wist dat die kaart niet gekozen werd. Hij verscheen als een vonnis — of een belofte.

De spiegel begon te trillen. Mist steeg op.

De kelder beefde. Scheuren liepen niet alleen door de spiegel, maar door de lucht eromheen, alsof de nacht zelf brak. Het obsidiaanoppervlak rimpelde traag, als water dat weigert te koken. Elke rimpeling voelde als de ademhaling van iets dat zichzelf had opgesloten. En nu opnieuw toeliet.

Eerst zag Maeva alleen haar eigen spiegelbeeld. Ze keek naar zichzelf — en zichzelf keek terug zonder haar te zijn. De spiegel kende haar naam, maar droeg een andere ziel. Haar ogen knipperden niet mee. Haar mond bewoog te langzaam.

En toen trok het gezicht zich los van het glas.

Deel 5

De ochtend erop leek de nacht niet geweken. Mist lag zwaar over het veld. De pompoenen grijsden met hun gapende monden, kaarslicht flakkerde nog in hun uitgeholde buiken. De mist kroop tussen de stelen als iets dat nog niet wist of het mocht blijven — of moest wachten op de volgende nacht. Binnen in het scheefgezakte huisje brandden kaarsen, maar de warmte was weg. Het licht was er nog, maar het leek niet te verwarmen — de vlammen leken niet meer te weten waarvoor ze brandden. Aan de tafel zat de vogelverschrikker. Zijn jutegezicht scheef, rafels als tanden. Voor hem stond een kop dampende thee. Naast hem, rechtop, een jongere versie van Maeva — ogen zwart, glimlach scherp. Ze brak een pompoenkoekje doormidden, maar haar vingers bewogen houterig, alsof ze het gebaar moest leren van buitenaf. Haar glimlach was te precies. Te netjes, geoefend in een spiegel die niet de hare was.

De thee dampte als adem van iets dat niet hoorde te ademen.

In de hoek, op de vloer, zat Maeva ineengekrompen, haar kat tegen zich aangedrukt. Haar ogen groot, adem gejaagd. Noet staarde niet naar de vogelverschrikker. Hij staarde naar haar — zijn vacht nog steeds overeind, maar dit keer niet uit bescherming — uit twijfel. Hij leek niet zeker te weten wie hem vasthield.

De vogelverschrikker draaide langzaam zijn hoofd haar kant op. De rafelige mond boog zich tot een grijns. De rafels bewogen niet als stof, maar als spieren die opnieuw hadden geleerd hoe glimlachen werkt.

“Volgend jaar weer?” Zijn stem was als het schuiven van touw over nat hout.

En op datzelfde moment doofden alle kaarsen.

Noets ogen glommen in het donker. Maar dit keer keek hij niet naar Maeva.

Hij keek naar de deur.

En ergens buiten, onder het kraaiennest, krasten klauwen over hout — alsof iets zich herinnerde hoe het ooit mens was.

Einde

De bel van Middernacht

Het was in het jaar 1847 dat de regen de kasseien van het stadje zwart deed glanzen. De wind gierde door de stegen en sloeg de takken als klauwen tegen de gevels. Aan de rand van het uitgestorven marktplein stond een klein, scheefgezakt huisje waarvan de ramen dof geel licht afgaven.

Boven de deur wiegde een houten bordje met: *“Kruiden & Specerijen”*.

Binnen brandden olielampen die lange schaduwen wierpen over de planken vloer. Bundels tijm, salie en lavendel hingen te drogen aan de balken; glazen potten met wortels en poeders vulden de schappen. Achter de toonbank zat een vrouw van middelbare leeftijd met een scherp gezicht en ogen die dieper leken dan de nacht. Voor haar lag een stapeltje versleten kaarten, en naast haar stond een linnen zakje waaruit soms een zacht gerinkel klonk: haar runenstenen.

Ze keek op toen de deur met een klap openvloog en een gestalte zich naar binnen wrong, druipend van de regen. Een tengere vrouw, haar haren strak onder een kapje, ogen schichtig. Haar schouders schokten even, alsof ze het idee had dat ze gevolgd werd. Ze trok de deur achter zich dicht en bleef even staan, misschien had ze spijt van haar vlucht naar binnen? Haar ogen dwaalden vluchtig door de ruimte en bleven haken bij de vrouw achter de toonbank.

“Mag ik... even schuilen?” vroeg ze zacht. Haar stem beefde licht.

De kruidenvrouw bewoog niet. Alleen haar ogen knepen een fractie samen.

Toen knikte ze zwijgend en gebaarde naar de houten stoel bij de haard. De vrouw ging zitten, haar handen verstrengeld in haar schoot.

Na een stilte zei ze: “Misschien hebt u... iets voor mijn man. Hij heeft vaak pijn in de maag. Bitter, brandend... misschien een kruid dat helpt?” Ze wiebelde met haar vingers op haar schoot, haar handen leefden een eigen onrust.

Langzaam trok ze de kaarten naar zich toe, haar blik nog altijd op de bezoeker gericht. Haar handen bewogen traag, maar haar ogen sneden als messen. “Uw man,” herhaalde ze. “Pijn in de maag, zegt u?”

Ze schudde de kaarten, één voor één, en legde ze open op de tafel.

De Maan.

De Dood.

De Kelken Vijf.

“De Maan — een sluier. De Kelken Vijf — verlies dat blijft lekken, zoals schuld.”

De olielamp flakkerde, de wind joeg een ademtocht door de kamer.

“Oh, wat... wat betekent dat?”

Ze antwoordde zacht: “De kaarten spreken van een geheim dat als gif door het huis stroomt. Er is een poeder in uw gedachten... een naam fluistert mee met de storm. Wit als sneeuw maar bitterder dan gal. Het sluipt stil door het bloed... en het laat geen adem na. Zonder geur. Zonder spoor. Alleen stilte.” Ze boog voorover, haar stem een fluistering: “Pas op, want wat u mengt voor een ander, hecht zich ook aan uw eigen handen. En dat wat kleeft, laat zich moeilijk afwassen.”

De jonge vrouw verstijfde. Haar lippen trilden, haar handen gleden krampachtig naar de zoom van haar kap. “Ik... ik weet niet wat u bedoelt.” Maar haar ogen zochten de uitgang. Te laat. De kruidenvrouw zag het vuur al in haar blik.

In haar ogen brandde iets — schuld, of misschien verlangen — naar iets wat niet meer te herstellen was.

De stilte die volgde was drukkender dan de storm buiten. Zelfs de vlam in de olielamp scheen te wachten... tot de deur opnieuw kraakte.

Een nieuwe bezoeker stapte binnen — breedgeschouderd, een zwarte jas druipend van de regen. Zijn blik gleed naar de kruidenvrouw achter de toonbank.

“Ze zeggen dat u bepaalde boeken verkoopt,” zei hij, zijn stem laag en gebiedend. Zijn blik gleed naar de kaarten. “Legt u ook de toekomst?”

Deel 2

De deurbel rinkelde opnieuw. Een jongeman stapte binnen, druipend van de regen. Zijn krullen plakten aan zijn voorhoofd, en een aarzelende glimlach gleed over zijn gezicht toen hij de kruidenvrouw zag. Een glimlach die iets zocht — troost misschien, of moed. Verlegen knikte hij haar gedag, haast alsof hij zich excuseerde dat hij überhaupt naar binnen durfde te komen.

De man in de donkere jas, die nog altijd langs de schappen dwaalde, wierp hem een korte blik toe en knikte eveneens, maar zijn ogen bleven net een fractie te lang hangen. De jongeman slikte, toen hij zich die blik realiseerde. Het gaf de lucht iets ongrijpbaars, er werd meer gezegd dan die stille begroeting.